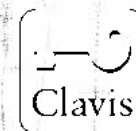

Silvia van de Put
met illustraties van Loes Riphagen

**Wie niet groot is,
moet slim zijn**

Inhoudsopgave

- 1** Welkom in groep vier! 6
- 2** Een beetje heel erg moe 15
- 3** De potloodpuntenclub 24
- 4** Fantastische plannen voor een nieuwe school 34
- 5** Verliefd in een boomhut op palen 42
- 6** Op de fiets naar de kinderboerderij 51
- 7** Ruzie met Steijn 58
- 8** Kan een zwemfeestje in het water vallen? 68
- 9** Taartjes eten in Antwerpen 77
- 10** Een weekendje met oma Jozien 87
- 11** Een goed gesprek,
een grappig verhaal en een stoere foto 97
- 12** Kanjers in de klas 105

Silvia van de Put
GigaGertie. Wie niet groot is, moet slim zijn.
© 2010 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Illustraties: Loes Riphagen
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: vriendschap, anders-zijn, school
NUR 282
ISBN 978 90 448 1245 9
D/2010/4124/031
Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com
www.gigagertie.com

1 Welkom in groep vier!

Gertie Bemelmans is een meisje van vijf jaar en ze gaat al naar groep vier. Wat? Ja, dat is inderdaad wel vreemd. Zeker als je Gertie eens goed bekijkt. Ze is namelijk nogal klein van stuk. Zelf vindt ze dat trouwens geen enkel probleem.

‘Klein maar dapper,’ roept ze altijd als iemand haar met haar beperkte lengte plaagt.

Of ook wel: ‘Wie niet groot is, moet slim zijn!’

En slim dat is ze. Ze is dan wel pas vijf jaar, maar ze kan lezen en schrijven alsof ze al tien is.

‘Al jaren!’ is haar vaste antwoord als iemand haar vraagt hoe lang ze al kan lezen en schrijven.

En dat klopt. Haar ouders en haar grote zus Frieda – die al elf is en in groep acht zit – kunnen het zich nog goed herinneren.

‘Doe eens voor,’ zei Gertie tegen haar vader.

‘Leg me dat eventjes uit,’ riep ze naar haar moeder.

‘Laat eens zien hoe jij dat doet,’ vroeg ze aan Frieda.

En zomaar, van de ene op de andere dag, kon Gertie schrijven. En lezen.

Haar ouders zijn erg trots op haar. Maar dat zijn ze natuurlijk op hun beide dochters. Ook Frieda doet het prima op school. Ze zit op atletiek en kan dus heel hard rennen. Ook is ze heel goed in dansen. Gertie maakt daar wel eens een grapje over: ‘Jij kunt vast heel snel dansen!’ zegt ze dan.

Frieda is ook heel goed in kleine zusjes plagen.

‘Jammer dat ik daar niet op kan afstuderen,’ zegt ze wel eens tegen Gertie.

En die kan daar dan heel boos over worden.

‘Pas op, je ontploft ...’ gaat Frieda dan nog even door. Maar als Gertie haar woedend achterna rent, vlucht Frieda zo hard als ze kan naar een veilig plekje. Want als Gertie boos is, dan is Gertie boos. En dan kun je echt maar beter uit de buurt blijven.

Het is heel bijzonder dat een kind zomaar een groep overslaat. En Gertie is zelfs zo bijzonder dat ze twee klassen mocht overslaan! Toen kleuterjuf Ptries aan Gerties ouders voorstelde om haar na de kerstvakantie niet naar groep drie, maar direct naar groep vier over te plaatsen, moesten zij wel even slikken.

Maar Gertie vond het meteen een goed plan.

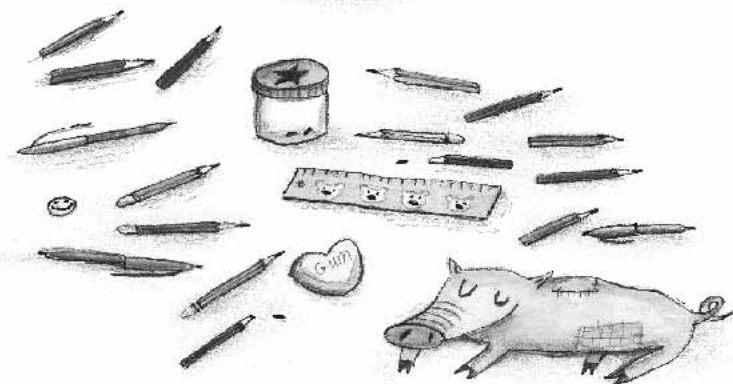
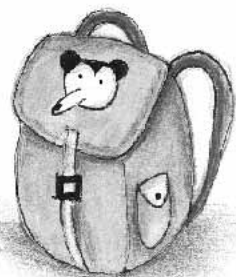
‘Mama, ik lees boeken van Roald Dahl, terwijl ze bij de kleuters alleen maar prentenboeken hebben staan. En die puzzeltjes, die maak ik met mijn ogen dicht tegenwoordig.’

Voor Gertie is er geen twijfel meer: zij gaat naar groep vier.

‘Dat kan ik. Dat wil ik. Dat doe ik!’

En daarmee is de beslissing snel genomen. Want als Gertie iets wil, dan gebeurt het ook.

Gertie heeft haar eerste schooldag in groep vier tot in de puntjes voorbereid. Haar rugzak – mét agenda, mét vulpen, mét schriftje, mét liniaal, mét vers geslepen kleurpotloden keurig op kleur gesorteerd in een doosje – staat al twee weken lang te wachten totdat ie eindelijk mee naar school mag. Natuurlijk heeft ze een nieuw,

leeg doosje voor de potloodpunten in haar pennenmapje gestopt. Ze is er helemaal klaar voor.

Vlak voor ze vertrekken, rent Gertie nog snel even naar boven.

‘Tot straks,’ fluistert ze zachtjes op haar kamer. ‘Dan zal ik je alles vertellen.’

Maar als ze naar beneden wil lopen, bedenkt ze zich. Ze grist haar grote kleine vriend Kuusj van haar bed af en verstoppt ’m onder haar jas. Voorzichtig en een beetje stiekem stopt ze Kuusj, de knuffel die ze al heeft sinds ze een baby was, in haar schooltas.

‘Ben je nog niet klaar, mup? We moeten nu toch echt vertrekken.’

Gerties moeder komt de gang in. Voor één keer, omdat het de eerste keer is, mogen Gerties ouders hun dochter naar school brengen.

‘Vanaf groep vier doen we dat niet meer,’ had Gerties nieuwe juf, Suzanne, een beetje zuinigjes gezegd.

Bij Gerties nieuwe klas nemen haar ouders snel afscheid.

‘Kom op, meid, doe je best.’

‘Veel plezier. Tot straks.’

‘Dag, liefje.’

‘Het komt goed, hoor.’

Ze blijven roepen en zwaaien terwijl ze weglopen.

Maar Gertie hoort en ziet er niets meer van. Ze kijkt niet één keer om. Bij de kapstokken moet ze op het puntje van haar tenen staan om haar jas op te hangen. De kapstokken van groep vier hangen een stuk hoger dan die bij de kleuters. Maar het lukt haar. Net.

‘Heb je soms een trapje nodig, kleintje ...’

Als Gertie opkijkt, kijkt een jongen op haar neer. Hij is groot, zeker de helft langer dan Gertie. Gertie kent hem wel: hij heet Steijn Vervaart en heeft altijd praatjes voor tien.

‘Nee, hoor, dat kan ik prima zelf.’

‘Nou ja, wat je prima noemt!’

Als ze vervolgens de klas in wil lopen, gaat Steijn breeduit met zijn handen in zijn zij in de deuropening staan.

‘Hé, ukkie, ben je verdwaald of zo? De kleuters zitten daar, hoor.’ Steijn wijst in de richting van de kleuterklassen.

In de klas is het stil geworden. De meeste kinderen zitten al op hun plek. Iedereen kijkt naar Steijn en naar de jonge Gertie, die ver-

geleken met Steijn inderdaad wel erg klein is. Je kunt een speld horen vallen.

Steijn geniet duidelijk van de aandacht van zijn klasgenoten en hij kijkt nog eens triomfantelijk achterom voordat hij tegen Gertie zegt: 'Wat kom jij hier doen, trolletje?'

Maar Gertie laat zich niet zo makkelijk uit het veld slaan. Ze antwoordt luid en duidelijk, zo hard dat iedereen het kan horen: 'Trolletje, hè? Ik kom me aansluiten bij mijn soortgenoten. En als ik naar jou kijk, ben ik hier dus goed.'

Ze duwt de totaal verbouweteerde Steijn opzij en loopt de klas in. Haar nieuwe klasgenoten liggen dubbel over hun tafeltjes en juf Suzanne heet Gertie glimlachend welkom.

'Dat is alvast één-nul. Welkom, Gertie,' en ze wijst naar het tafeltje waar Gertie kan gaan zitten.

'Steijn, doe jij de deur dicht, dan gaan we beginnen,' zegt de juf tegen Steijn, die met een rood hoofd en een boze blik nog steeds bij de deur staat.

Hij trekt de deur net iets te hard achter zich dicht. 'Sorry, juf,' zegt hij, maar de grijns op zijn gezicht maakt duidelijk dat de deur niet helemaal per ongeluk zo hard dichtviel.

'Ik wil graag beginnen met jullie allemaal een heel gelukkig Nieuwjaar te wensen. Dat alle dromen uit mogen komen en dat we het heel fijn hebben met elkaar in de klas.'

Juf Suzanne kijkt naar haar kinderen in de klas.

'Zijn jullie na deze vakantie alweer gegroeid? Of lijkt dat nu maar zo?'

'Nou, die kleine lijkt eerder een beetje gekrompen,' mompelt Steijn, terwijl hij nadrukkelijk naar Gertie kijkt. Die zit op een veel

te hoge stoel aan een veel te hoge tafel. Haar voeten komen niet eens aan de grond.

'Nou, Steijn, dat is ook niet aardig van je. Hoe zou jij je voelen op je eerste dag in een nieuwe klas met allemaal grotere kinderen?'

Steijn haalt zijn schouders op en begint te grinniken: 'Klein, héééé klein.' Weer die grijns op zijn gezicht.

'Heel leuk, Steijn, zo kan ie wel weer voor vandaag.'

'Jongens, mag ik jullie voorstellen aan Gertie Bemelmans, jullie nieuwe klasgenootje. Zij zat eerst in de klas bij juf Patries, maar we denken dat ze in groep vier meer op haar plek is.'

Er ontstaat wat gemompel in de klas.

'Van de kleuters ...'

'Hoe kan dat nou ...'

'Raar, hoor ...'

Iedereen kijkt naar Gertie, die een beetje zenuwachtig wordt van al die aandacht. Ze wriemelt wat aan haar schooltas en schuift heen en weer op haar stoel.

Juf Suzanne ziet het en vraagt om stilte.

'Gertie zal even moeten wennen voordat ze zich hier thuis voelt. Ik reken op jullie medewerking.'

Steijn laat een diepe zucht horen.

'Meewerken, Steijn, niet tegenwerken,' zegt juf Suzanne streng.

Steijn zegt dan wel 'ja, juf,' maar aan alles is te merken dat hij eigenlijk 'nee, juf' bedoelt.

Maar als juf Suzanne even later twee sterke vrijwilligers zoekt om een lagere tafel voor Gertie bij de kleuters te gaan halen, steekt Steijn toch meteen zijn hand op.

Samen met Sven, Gerties buurjongen, zorgt hij ervoor dat Gertie

een tafel en stoel op maat krijgt. Die zijn een stuk lager dan die van haar klasgenoten, maar ze komt in elk geval met haar voeten aan de grond.

‘Wil je misschien iets over jezelf vertellen, Gertie, of durf je dat nog niet?’

Juf Suzanne kijkt Gertie vriendelijk aan.

Gertie moet even slikken, maar ze staat toch op.

‘Ik ben Gertie, ik ben vijf jaar ...’ begint ze stilletjes.

In de klas klinkt een hoop gemompel.

‘Wat zei ze?’

‘Ik versta er niks van. Kan het een beetje harder, kleintje?’

‘Zei ze nou echt vijf jaar? Vijf?’

Juf Suzanne grijpt in. ‘Tot hier en niet verder. Nu is het genoeg.’

De kinderen zijn op slag stil.

Juf Suzanne wordt niet snel boos, maar als ze boos is, dan kun je maar beter heel snel luisteren. Dat weten ze ondertussen wel.

Gertie schrikt ook een beetje, maar de juf lacht vriendelijk naar haar.

‘Sorry, Gertie, het is af en toe een wilde bende hier. Maar ik heb ze onder controle, hoor, en zo niet: schop onder de billen en wegwezen.’

Gertie ziet het helemaal voor zich: een tegenspuiterende Steijn, die door de boze juf de gang op wordt geschopt. Ze moet een beetje grinniken.

‘Fijn om te zien dat je er nog om kunt lachen,’ zegt juf Suzanne tegen Gertie, en dan wendt ze zich weer tot de klas.

‘Jongens, Gertie praatte een beetje zachtjes, ze is zulke lawaai-makers natuurlijk niet gewend. Maar ik weet zeker dat ze haar ver-

haal zo meteen een beetje duidelijker gaat vertellen. Ik zal even herhalen wat ze tot nu toe gezegd heeft. Ze zei: “Ik ben Gertie en ik ben vijf jaar.” Dat is schrikken voor jullie lummels, hè? Maar het klopt wel. Wanneer word je zes jaar, Gertie?’

‘Nog tweehonderdzevenenveertig nachtjes slapen. Op 9 september,’ antwoordt Gertie.

‘Precies tweehonderdzevenenveertig?’ vraagt juf Suzanne.

Gertie knikt.

‘Ik tel het elke dag, dan weet ik hoe lang ik nog heb om mijn verlanglijstje te maken.’

Juf Suzanne lacht naar Gertie.

‘Dat duurt nog wel eventjes dus. Ga verder, wat wil je ons over jezelf vertellen?’

‘Ik heb een grote zus in groep acht, die heet Frieda. Ik hou van lezen, verhalen schrijven, nadenken en dingen verzamelen.’

‘Wat verzamel je zoal?’

‘Veel. Veel te veel, vindt mijn moeder. Stenen, snoeppapiertjes, maar alleen als ze mooi zijn, herfstbladeren, glitterdingetjes, postzegels en potloodpunten.’

‘Potloodpunten? Wat kun je daar nou mee?’

‘Tja.’ Gertie zegt het peinzend.

‘Dat weet ik nog niet precies. Ze hebben heel mooie kleuren. Ik denk er veel over na, je moet er toch iets mee kunnen doen. Maar ik weet nog niet wat.’

‘Als je het weet, kom je het ons dan vertellen?’

Gertie knikt en vraagt dan gretig: ‘Hebben jullie veel potloodpunten in deze klas? Mag ik ze dan hebben?’

Gertie kijkt de klas rond. Niemand reageert.

Juf Suzanne schiet haar te hulp: 'Wat denken jullie, kinderen? Gaan we Gertie helpen met haar verzameling?'

Groep vier heeft ademloos naar het verhaal van Gertie zitten luisteren.

Juf Suzanne bekijkt het tafereel glimlachend. Dit zou wel eens een heel bijzondere tijd kunnen worden, denkt ze bij zichzelf. En dan begint Gerties eerste schooldag in groep vier. Met taal.

2 Een beetje heel erg moe

Gertie is met de dag stiller geworden. Van haar vrolijkheid op de eerste dag is niet veel meer over.

'We mogen 's middags niet eens meer buiten spelen,' vertelt ze als ze woensdagmiddag met haar moeder een broodje eet. 'En je mag niet rondlopen, en niet zomaar een boekje pakken. Je moet altijd je vinger opsteken als je iets wilt vragen. Maar dat heb ik nog niet gedaan, hoor, dat durf ik niet zo goed.'

Het is duidelijk dat Gertie flink moet wennen.

'Mag ik bij jou op schoot?' vraagt ze aan haar moeder.

'Tuurlijk,' Gerties moeder trekt haar dochter dicht tegen zich aan. 'Vanmiddag kun je het lekker rustig aan doen. Wat zijn je plannen?'

'Niks,' gaapt Gertie, 'misschien wat lezen.'

'Dan kom ik lekker naast je zitten, ik heb het ook druk gehad. Goed plan?'

Gertie vindt het duidelijk een goed plan, want ze loopt meteen naar boven om een stapeltje Donald Ducks te halen.

Gerties vader werkt bij een telefoonbedrijf, maar als je Gertie vraagt wat hij daar doet, geeft ze steevast als antwoord: 'Veel bellen.'

En haar zus Frieda maakt het nog bonter: 'Veel praten, weinig zeggen,' is haar visie op het werk van haar vader.

Luc Bemelmans, zo heet de vader van Gertie en Frieda, werkt